

ris, sex får och, som ett lantligt inslag, en tupp och ett par hönor.

Stuvningen av allt som skulle med tog sin tid och solen stod på sin middagshöjd innan det rapporterades att allt var klart till uppbrott. Vi tågade ned till "hamnen" vid Kum-darias norra strand, togo farväl av Bergman, Georg, Eraschin, Ördek och de infödda östturkar som hörde till lägret, stego ombord, lade ut och fördes av strömmen mot våra drömmars sjö i öster.

Vi hade inte hunnit många båtlängder förrän en höna under högljutt kacklande och ansträngt flaxande flög i land. Samtidigt hoppade ett av fåren överbord och simmade över till högra stranden för att omedelbart försvinna i terrängens ojämnheter. De fromma husdjuren anade tydligen oråd och funno klokast att ta sin Matts ur skolan medan tid var.

Äter äro vi omgivna av den stora öknen, som i många århundraden legat tyst och död sedan floden omkring år 330 e. Kr. lämnat sin bädd och gått söder ut. Men nu har vattnet kommit tillbaka och fyllt den gamla torra bädden och av strömmen föras frön av vass, tamarisker, popplar och annan växtlighet nedför floden, fastnar i strandbrynet, gror, slår rot och växer upp till nytt liv. I den trakt vi nu genomföra saknades till och med död skog och drivved, men ganska tät vass stod här och var vid stränderna. Den var gul och torr från fjolåret, men nu kunde det inte dröja länge förrän den nya gröna vassen sköt upp och skänkte det ödsliga gråa landskapet ett inslag av liv och färg. Vid stränderna resa sig icke sällan döda tamariskkoner